

veza između pozadine i odreda u Šajkaškoj besprekorno funkcionisala i da je bila odlično organizovana, na zavidnoj visini, jer smo mi dva dana posle masakra u Žablju i Čurugu bili obavješteni u Beogradu o masakru naše porodice i upozoreni da nam preti opasnost i da se sklonimo.

Čim sam se malo oporavio od šoka pošao sam Jovanu Tucakovu, u mislima sam birao reči utehe, kako bi mu tu vest što bezbolnije saopštio. Sve sam mu saopštio u četiri oka, prvo je prebledeo, zatim su mu zaigrali mišići na licu, da bi lice poprimilo miran mramorni izraz, ličilo mi je na bistu. Pošto se pribrao, progovorio je: »Divljaci, misle da se ubijanjem može narod uništiti, pokazaćemo im da je Vojvodina neuništiva. Mi ćemo pobediti, a pobićemo borbom, radom i učenjem, a mi to znamo kako se radi«. Tada su izgovorene reči koje su izgleda bile »Geslo« celog kasnijeg života akademika prof. dr Jovana Tucakova, jer sprovođenjem toga u delo postao je slobodan čovek, velik naučnik, profesor univerziteta, član Akademije nauka i umetnosti, predsednik Jugoslovenskog naučnog društva i mnogo drugo.

Slušajući ga i gledajući, bio sam faciniran ogromnom snagom i energijom smeštenom u tom omanjem telu, shvatio sam koliko je velik intelektualni domet i borbena moć toga čoveka. Rastali smo se vrlo bliski, noseći u sebi veliko poverenje i prijateljstvo.

Do kraja rata nismo se više sastajali, kada me je posle rata sretao uvek mi je doviknuo: »Evo mog šajkaša«. Oslećao sam da je sa tim rečima uvek želeo naglasiti naše »zavereničko prijateljstvo« iz vremena Okupacije, koje nije nikada bilo nešto obično, svakodneвно. Verujem da je ovaj Velikan, 8. januara 1942. godine čuo u svom životu, za sebe, najstrašniju vest. Kod mene navedene epizode nikada neće moći pasti u zaborav, ni izbledeti. Sreća je velika što vreme sve leči.

POVODOM SMRTI AKADEMIKA PROF. DR JOVANA TUCAKOVA

Radomir Milovanović-Brka

Povodom smrti akademika profesora doktora Jovana Tucakova *Radomir Milovanović, zemljoradnik iz sela Ramaća sa Rudnika*, stari prijatelj akademika profesora doktora Jovana Tucakova i njegov stari saradnik u prikupljanju lekovitog bilja, kao veliki znalac i poznavalac narodnih imena pojedinih bilja doneo je na pogreb venac ispletan od lekovitog bilja i položio ga na grob velikana.

Povodom smrti akademika Tucakova *izjavio je sledeće:*

Planina Rudnik ima oko 1000 izvora čiste hladne vode. Od ovih izvora nastaju reke Gruža, Jasenica, Srebrenica, Sevojevac, Kamena reka, Ramačka reka, Uglješica, Ljig itd. Rudnik ima gotovo sve vrste drveća i na stotine lekovitog bilja. Akademik profesor Tucakov je sa studentima farmaceutskog fakulteta prošao i ispitao celu ovu planinu. Savetovao je izvoz lincure kao biljke i kao rakije, te biljke rutu. Danas se ovi proizvodi nalaze po celom svetu. Stekao je vrlo mnogo prijatelja i on i njegovi saradnici. Delio je knjige o lekovitom bilju, savetovao je narod kako se leči lekovitim biljem, a često govorio: »priroda daje i uzima«. Svi njegovi prijatelji na Rudniku pogođeni su njegovom smrću jer im nedostaje prijatelj, učitelj i stalni dragi gost.

Bilo bi dobro našem narodu ako bi takvih ljudi bilo više.